

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Introductio Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, Ad Primam Huius Vitæ
Partem de Præstantia, utilitate, & certitudine istius Historiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

INTRODUCTIO

VENERABILIS PATRIS

LUDOVICI DE PONTE,

AD PRIMAM HUIUS VITÆ PARTEM

DE

Præstantia, utilitate, & certitudine istius
Historiæ.

*Indicat Revelationes, quas Marina pro ea conscribenda
habuit.*

Magnus noster DEUS ac Dominus, qualis omnibus fuit ætatis, ac temporibus, estque etiamnum in Sanctis suis, dignatus est sibi diebus nostris deligere Venerabilem Virginem, nomine Marinam de Escobar, ut in ea immensos infinitæ suæ sapientiæ, charitatis, & misericordiæ thesauros, atque inastimabiles gratiæ divitias manifestaret, internè cum ipsa conversando, ac omnia illi declarando mystèria, quæ nos Catholica docet Fides, celebratque Ecclesia, modis usque adeò novis, miris ac inusitatis, ut exhibiti eidem favores nullatenus cedant illis, quos S. Gertrudi, S. Mechtildi, S. Birgittæ, S. Catharine Senensî, S. Terefiæ à JESU, aliisque consimilibus præstitisse scribitur: quandoquidem non est abbreviata potens manus Domini, neque exhausta ipsius sapientia, vel imminuta Charitas, quò minus sciat, possit, ac velit innovare miracula, quæ operatus est in Sanctis antecedentibus, & alia patrare paria, atque subinde majora, pro nunc existentibus. Sunt etenim, tot res eximie, quas DEUS de se ipso, deque suis Divinis perfectionibus, nec non de ijs, quæ hominis egit causâ, revelare potest, sunt quoque tam varij modi, quibus talia revelare consuevit, ut, postquam illa cuiuspiam mortalium patefecerit, semper ei supersint alia infinita, adeò novis manifestanda modis, ut omnem superent imaginationem: quorum illustrissimū videtur voluisse facere compendium, communicando se Venerabili isti Virgini, quasi omnibus cœlestis ac Divinæ communicationis generibus, recensitis in Scriptura sacra, atque in Vitis Sanctorum.

Et quantumvis verum sit, omnia ista, utpote interna, & secretè acta, DEUM inter & animam, non potuisse sciri, præterquam ab ipsamet Virgine, quæ, DEO iubente, illa conscientiæ suæ aperiebat Arbitris, & propter fines, quos mox intelligemus, conscribebat; non tamen propterea minus credenda sunt & probanda, quàm creditæ & probatæ fuerint res admirandæ prædictarum quinque sanctarum, quamvis illæ ipsæ eas manifestaverint, cum sint confirmatæ ijs operibus, ac signis, quæ nos sufficienter convincant, quòd nec ipsæ fallantur, neque nos fallant, ex ignorantia, passione, vel malitia: & quandoque sint ejusmodi, ut quamvis illa voluissent, non tamen scivissent confingere, nisi ab alio altioris ordinis spiritu, ad hoc permotæ fuissent.

§. I.

*Fundamenta, quibus innitur veritas & certitudo hujus
Historiæ.*

Quamvis certum sit, & experienciâ compertum, quòd his temporibus, quæ sunt occulta DEI judicia, se transfiguraret Satanas in Angelum lucis, fingendo & simulando ea, quæ appa-

apparent sancta, ac Divina, tam internè, quàm externè; certus nihilominus sum, quantùm præsentis vitæ conditio patitur, spiritum, quo agebatur, Venerabilis Marina, quicq; cum illa agebat, & ea ipsi manifestabat arcana ac secreta, quæ referemus, non fuisse malum, sed bonum; non dæmonem, sed verum DEUM, ipsùmq; Servatorem nostrum, subservientibus illi, & ab eo commissa exequentibus bonis Angelis, sanctisque Cœlitibus, atque imprimis Sacratissimâ Virgine ipsius Matre. Siquidem rigido admodum, & sollicito plurium, quàm triginta annorum, quibus mihi rerum suarum, cum oretenus, tuum scripto reddebat ratione, examine, universa, quæ illi eveniebant, semper inveni, habere omnia boni spiritus signa, nobis à sacris literis, & sanctis Patribus indicata. Eorum ego, nè sim prolixus, succinctam duntaxat dabo epitomen, quam fusa isthæc comprobabit Historia.

Inprimis namque in verbis, operibus, & actionibus, atque rebus omnibus ejus Spiritus, qui ipsi loquebatur, quiddam elucebat Divinum: eam siquidem sapientiam, & excellentiâ, eam veritatem & puritatem; eam gravitatem ac discretionem, eam denique sanctitatem in summo perfectionis præ se ferebant gradu, ut abundè ostenderent fontem, ex quo procederent, esse DEUM; cum in DEO nihil reperiri possit, quod malum vel falsum, leve aut imperfectum, & indignum sit tanti Domini Majestate.

Præterea, quemadmodum arbor cognoscitur ex fructibus, ita se Divinus Spiritus in ista sua Famula manifestabat, per septem raras illi collatas virtutes, quæ sunt septem certa sancti Spiritus, ijs prædito assistentis, indicia. Prima fuit singularis quædam animæ & corporis puritas, atque summus cujuscunque, quantumvis levis culpæ, vel nævi horror, nec non profusus rarum castitatis donum, quo fuit à tentationibus, & motibus illi contrarijs præservata. Admirabilior erat altera, quod illam in tam profunda sui ipsius cognitione fundaverit, ut inter revelationes, & favores, usque adeo prodigiosos, ab omni fuerit superbia, & inani gloria, atque etiâ ejus tentatione immunis. Tertia, quod ipsi cor ita pacatum, & præsentie sui DEI inhærens dederit, ut in oratione & contemplatione mentali nunquam, aut rarissimè passâ fuerit vel involuntarias mentis evagationes, quamvis illam ad multas horas produceret. Quarta, summus fuit timor, nè circumveniretur à diabolo in rebus extraordinarijs, quæ illi accidebant, ideoque omnem sibi possibilem adhibebat diligentiam, ut eam DEUS ab hujusmodi illusionibus liberaret, vel talibus vijs non duceret, ita ut nemo unquam tam fuerit cupidus similium visitationum & gratiarum, quàm illa fuit sollicita, ut resisteret, ac reluctaretur ijs acceptandis, donec ipsam DEUS induxisset ad consensum. Quinta, sunt vehementia desideria, quibus tenebatur, ut quoslibet toleraret contemptus, & cruciatus pro DEO. Vnde quando illam Divina Majestas postremo vitæ tempore, sustinendis horridissimis molestijs ac doloribus exercuit, tantopere acquiescebat, ut se desolatam diceret morituram, nisi modicum illud toleravisset, quod ipsi DEUS ferendum obtulerat. Hinc etiam, inter tam terribiles cruciatus, perfectissimè suam Divinæ conformabat voluntatem, neque ulla ipsi crux erat tam gravis, quàm timor, quomodolibet despectendi ab ea conformitate. Sexta est ingens zelus salutis animarum, ut mille dedisset vitas, nè vel una damnaretur: tamque tenera commiseratio, quâ proximorum condolebat miserijs, in quarum deveniebat notitiam, ut illis conficeretur, & gravaretur, ac si propriæ ipsius essent ea virtutes, in quibus Evangelicæ est sita perfectio, & de quibus in primo agetur libro. Denique summam habuit propensionem, non tamen impetuosam, neque præcipitem, sed admodum moderatam, & circumspectam, ad reddendam omnium rerum suarum rationem suæ Arbitro conscientie, à quo dirigebatur, noluitque se ipsam, seu proprio judicio, seu interno spiritus impetu, regere, nisi accederet approbatio Magistri, ac Ducis visibilis, quem illi dederat DEUS, in ijs rebus, quæ ipsius indigebant directione.

Hæ septem heroicæ virtutes, seu affectus animæ, adversantur intentionibus Satanae, conveniuntque tam propriè DEO, qui desiderat ac præterit salutem, atque perfectionem suorum electorum, ut dum illæ firmiter ac stabiliter in anima perseverant (quemadmodum perseveraverunt in Venerabili Marina, quamdiu ego ipsi fui à confessionibus) sint septem indubitata testimonia, septemque certissima indicia ejusdem DEI, qui illam adeo insuetis ducit vijs, reddendo ipsam immunem ab omni diaboli vel proprii spiritus illusionem, ac deceptionem. Et propterea illi dedit naturam, inde quidem extremè reformidantem ejusmodi dolos, hinc verò vividam, perspicacem, ac impigram, & celerem in examinandis & perspicandis rebus internis, quæ illi eveniebant, ita ut magnâ hujus sollicitudinis parte, suos liberaret Confessarios. Idcirco, non absque sufficienti fundamento, existimo, quod, sicut DEUS in sua Ecclesia

desia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos, ad aliarum virtutum præbendum exemplum, ita periculosis his temporibus proposuerit hanc Virginem, ut timoris, & sollicitudinis, cautela, circumspectionisque ac disquisitionis exemplo doceret, quomodo Divinae revelationes, & inusitatae gratiae tuto sint suscipiendae.

§. II.

Deus jubet Marinam, ob valde sublimes fines, ea scribere, quae ipsi eveniebant.

EX dictis sequitur, Venerabilem Virginem Marinam de Escobar, ea, quae ipsi eveniebant, non ex sua propria voluntate, neque ex animi levitate, conscripsisse, & propalavisse, cum potius ab hac re summè abhorruerit, usquedum id facere juberetur à suo Confessario, Patre Petro de Leon, ut illa ipse diutius expendere posset atque discutere, & exhibere alijs, auctoritate pollentibus, rerumque spiritualium peritis, ac doctis viris, qui suum de ijs iudicium dicerent. Cum tamen is paulò post, connivens in illius repugnantia, ei dixisset, sufficere id, quod scripserat; ipsemet DEUS eam denuò jussit coepta proseguere, manifestatis illi admirandis hujus descriptionis finibus & motivis, quod ipsa his refert verbis:

Postquam à DEO multas obtinuissem gratias, & ingentia solatia, fuissetque ab illo multoties visitata & illuminata, ut cognoscerem sublimissima ipsius mysteria, dicebat mihi aliquot continuis diebus: *Scribe, quod tecum ago.* Ego verò advertens, mihi à Divina Majestate iterari ea verba, dixi illi quaedam vice: Domine, quare Tua Majestas id à me vult scribi? anne forsitan idcirco, ut reddere possim meo Confessario rationem eorum, quae fiunt in mea anima? responditque mihi DEUS: Non ideo. Tum ego rursus: Quare igitur mi Domine? & Dominus mihi dixit: Facit ad meam gloriam, ut hoc scribas. Ideoque subito incepti scribere, quia istud dictum tantopere me ad descriptionem compulsi, ut absque magno conscientiae remorsu eam superfedere non possem. Verum etsi scriberem, unà id spectabam, conabarque consequi à DEO, ac postulabam quàm enixissimè, & ex intimo corde meo, ut me illuminaret, darètque mihi gratiam, ne quidquam fieret adversum sanctissimae ipsius voluntati: maluissem enim mihi eximere linguam, & amputare manus, quàm vel unum verbum, DEO nolente, loqui, aut scribere. Quocirca timens meam malitiam, & astutiam diaboli, continuè dicebam: Domine, visne id à me fieri? & Divina Majestas mihi respondit: Ita; quia ista tibi, non tui solius tantum fiunt gratia, sed etiam propter alios. Alias verò addidit: Noveris, hoc saeculo reperiri in mundo homines, qui vehementer falluntur, dum cogitant ac dicunt, non esse tempus, quale quondam erat; & à me non conferri gratias, neque esse, cui eas possim conferre, quas consueverim alijs præstare temporibus, quasi verò jam non essem idem, qui eram. Juverit ergo eos intelligere, aliter se rem habere. Post hæc nihilominus adhuc metuebam, ideoque illi dixi cum magna verecundia & confusione: Domine, ergone ego miserabilis esse debeo instar campanae, quae alios advocat, ut veniant ad templum, licet ipsa remaneat in campanili? fac de me quod vis, neque enim ego aliud volo. Ad hoc mihi respondit quaedam verba consolatoria, indicavitque nonnullas personas, quibus esset profuturum id, quod mecum agebat. Ego verò reposui: Plurimum gaudeo, Domine, quod, cum ego tam parum proficiam ex gratijs, quas mihi præstas, reperiat, qui ex illis proficiat.

His animata, perrexit scribere ea, quae illi contingebant, cum tunc esset provecta ætatis, quadraginta quatuor annorum; sed DEUS indulgendo ipsius naturali repugnantiae, illi dixit, ut hac vice scribendo consequenter impleteret sexaginta circiter phyliras chartae, quodq; deinde esset amplius aliquid sibi placitum. Atque ita fecit, consignando quaecunque illi accidebant, & accidebant usque ad ætatem quinquaginta annorum, aut aliquantum ultra, quo tempore cum ipsamet scribere non posset, eò quod tum esset vehementer infirma ac debilis, ego, qui jam eram ipsius Confessarius, mortuo Patre Petro de Leon, illi mandavi, ut scribenda di-

statet

etaret cuidam probata virtutis Virgini adolescentulæ, quæ ipsi convivebat. Id verò illa ægrè tulit, ob ingentem naturæ suæ resistentiã, abhorrentis à talibus cuiquam patefaciendis, quàm Arbitro Conscientiæ. Et cum in hac re esset remissior, vidit à dextris Christum Dominum, quasi duobus à se distantem passibus, qui valde graviter, & instar redarguentis ipsi dixit: *Quæ est hæc tua repugnantia Marina, cum, tam ex ordinaria doctrina, quàm ex mea illuminatione, scias, me velle, ut obedias tuo Confessario? nunc verò ego intervenio, præcipiendo, ac mandando, ut id facias, neque ultra repugnes. Nunquid forte nõsti, qualia sint mea iudicia, ac intentiones? & quam ob causam, aut cur, seu propter quem tibi ex mea misericordia has gratias conferam? atque an hunc in modum tecum, forsan agam, quòd id merearis? an potius propter multorum aliorum, atque alicujus speciatim bonum & emolumentum? Supercede hæc difficultate Marina, obtemper tuo Magistro.*

Non multò pòst incepit dubitare, utrùm non committeret aliquè errorem in scribendis suis rebus, dixitq; Christo Domino: *Cuperem sanè vehementer, Domine, bonum, paucis & multa significantibus verbis, scribendi modum assequi, sicut tu interdum meam animam edoces de tuis mysterijs: quod enim scribo, recensendo misericordias, quas mihi præstas, multorum est verborum, videnturque mihi ista narrationes fusa. Audivit me Dominus, & penetravit cor meum, responditque mihi quàm gravissimè, quasi interpositã aliquã morã, quæ indicabat magnam majestatem: Non dicis bene, quã namque ratione modum, quo te ego instruo, tibi que dicto, qualiter te conscribere oporteat meas veritates ac mysteria, ac gratias, quas tibi præsto, vocas narrationes fusas? deponere istam ignominiam, & simplicitatem, ac tace, & obedi.*

Istã Christi Domini responsione indicatur id, quod hæc ejus famula aliquoties mihi asseruit, sæpe sibi ab illo inspiratum fuisse, & quasi dictatum, quod scribebat, ne verbo mutato, in rebus majoris momenti, quas suggerebat scribenti: quod si quandoque evenit, ut non meminisset, quid acciderit, dum tamen ordiebatur scriptiõnem, id ipsi DEUS in memoriã exactè revocabat. Quando verò de re quapiam dubitabat, itãne se haberet, an secus, interrogabat de ea Dominum, vel aliquem assistentium sibi Angelorum, qui illi eximebant dubium.

Tanto porrò tenebatur desiderio non aberrandi à vero, ut aliquando dixerit DEO: *Si tu velles, libenter dicerem meo Patri spirituali, cui committis mea scripta, ut omnia, quæ in illis reperiuntur, & quæ ipsi non integerrimè satisfaciunt, deleat, laceret, ac destruat. Respondit autem ei Dominus, suaviter & graviter illam corripiens: Dic agè Marina, quis te Dominam constituit rei non tuæ, sed meæ, quam itã velis jubere destrui ac aboleri? nunquid forsan plus es, quàm miserabile meæ potentis manûs instrumentum? tace, & relinque ista, quæ ego facio pro meo beneplacito ac providentiã, & obedi, nullo verbo dicto.*

Sic anima ipsius reprehensa fuit & convicta, ut faceret, quod illi à DEO præcipiebatur. Hoc audito, incepit dictare, quæ ipsi denuò eveniebant, alicui suarum contubernaliũ, vel suis Confessarijs; brevi tamen ad eò debilitata decubuit in lecto, ut illam oportuerit esse contentam, rerum suarum mihi rationem reddere oretenus, quas ego conscriberem. Cùm autem propter meos graves & continuos morbos illi non possem adesse, paucis vicibus hunc defectum supplevit Pater Frater Andreas de Ponte, meus Germanus, ex Ordine S. Dominici, vir magnæ virtutis, zeli, & spiritûs, qui magnã charitate, ac diligentia, per plures annos illam bis intrã septimanam adibat, ut exciperet ipsius confessionem, & propter alia, quæ ei committebat: eadẽque occasione, me volente, illi referebat, quæ ipsi cum Domino acciderant; ille verò omnia fideliter consignabat, ac deinde ipsi exhibebat, ut dispiceret, an aliquid addendum existimaret, vel omittendum: atque itã correctã mihi tradebat, & ego eadẽ cum ipsã conferebam, ac iteratò corripiebam.

§. III.

Jubet Christus Dominus Confessarium è Societate JESU hac scripta disponere, ut suo tempore evulgentur.

POST hæc intellexi ex relatione Marinæ, DEI voluntatem esse, ut Societas, atque Speciatim ego (donec viverem) utpote ipsius Confessarius, haberem coram earum chartarum, ut redigerentur in ordinem, & suo tempore evulgarentur: atque à Sancto Patre Nostro Ignatio, julla fuit mihi dicere, *ut hoc facerem, tanquam si ad me unice spectaret, quemadmodum spectabas; scireque, esse partem domesticum: quibus ultimis verbis significavit, à Domino DEO assumptam fuisse Societatem pro instrumento, ad conferendas illi has gratias, atque ut ipsa illam suâ educaret doctrinâ & institutione.* Habitâ hac monitione ceppi dubitare, bonum foret, statim hac de re agere, priusquam me è medio mors tolleret, quæ continuè meis oculis observabatur, & quia id procrastinabam, Dominus in Vigilia Sancti Petri, anno 1614. (qui ætatis Marinæ erat sexagesimus) gravi & imperiosa voce illi dixit: *Audisne? jam est tempus, ut redigantur in ordinem, quæ tibi contigerunt, & gratia tibi à me præstita; dic tuo Confessario, ut id citò faciat, acsi tibi, vel ipsi, paulo post esset moriendum: hoc enim statuto tempore eveniet.* Isto monito, & judicio gravissimorum Patrum Societatis permotus, accinxi me ad opus quàm secretissimè, donec adesset tempus illius publicandi, quod esse consuevit post mortem personæ, cujus gesta conscribuntur.

Et quantumvis id exequi fuisset facile, si securus fuisset ordinem, quo suas ipsa res conscribebat vel dictabat; quia tamen omnia erant indigesta, transliebat enim ex his ad alia, & quædam interrompebat, ut ad prorsus diversa transiret, judicavi è majore DEI gloria futurum, si assumerem aliquem modum, quo clariùs ac distinctiùs exponeretur excellentia & sublimitas mysteriorum nostræ fidei, ac mirabilium operum, quæ Divina Majestas in ista sua formula, & per illam, operata est, etsi quandoque non haberetur ratio ordinis temporum, ubi illum sciri parùm referret: semper tamen fui sollicitus, ut non recederem ab ejus stylo & verbis, eò quòd mihi viderentur ipsiusmet esse DEI, & ex ejusdem inspiratione magis genuinè manifestarent mysteria, quàm alia, quæ visa fuissent elegantiora, demptis etiam nonnullis, quæ ipsa adjungebat ac repetebat, ut se magis aperiret, vel declararet repugnantiam, quam sentiebat, in acceptandis ad eò insuetis gratijs, donec adigeretur ad illas admittendas. Quas equidem repugnantias repeto sæpius, ut sint instar theriacæ seu antidoti, contra venenum, quod solent haurire Tirones & imperfecti ex lectione hujusmodi revelationum, dum similia vana concipiunt desideria: quod non faciunt, videntes Venerabilem Marinam se, ità illas recusando, cautèque admittendo, dignam reddidisse, ut eas consequeretur, dum conaretur pro viribus viæ communi ac tritæ verarum ac solidarum virtutum insidere.

§. IV.

Partitio primæ Partis hujus Historia, in sex Libros.

QUAPROPTER contenta in hac Historia; quæ sunt innumera, neque miris proficua, quàm gloriosa, redigemus in sex Libros. Primus Liber comprehendet extraordinarias vias, quibus illam DEUS duxit, combinatas ex admirandis favoribus, horrendis cruciatibus, & eximijs virtutibus: quæ tria hujus vitæ sanctitatem reddunt undequaque absolutam, ac perquam stabilem; secundum illud dictum Ecclesiasticis: *Funiculus triplex difficile rumpitur,* quia favores ac dona, absque crucibus, facile consuevit vincere superbia, præsumptio & vana gloria; cruce autem ac tormenta, sinè gratiarum solatijs, nullo negotio præcipitant in impatientiam, tædium & pusillanimitatem spiritus; & virtutes absque prædictarum duarum rerum mixtura nunquam sunt solidæ, nec robustæ, neque bene probatæ, idèoque facillè illas superat pigritia ac tepiditas cordis: quando verò omnia tria sunt conjuncta, faciunt sanctitatem excellentem, & quasi inexpugnabilem. Atque hæc tria generatim erunt argumentum istius primi Libri, qui exhibet specialium rerum fundamenta, quæ singillatim referuntur in sequentibus Libris.

Secun-

Secundus Liber erit de admirandis revelationibus, quas habuit, de mysterijs nostræ Redemtionis, quæ fuerunt materia ipsius orationis & contemplationis, tam ordinariæ, quam extraordinariæ, nec non de magnis gratijs, quas in illis est consecuta. Specialiter verò in eo agitur de mysterijs vitæ Christi Domini, de ejus Passione, Ascensione & Adventu S. Spiritus, atque de institutione & Festo Sanctissimi Sacramenti: præterea de Vita Beatissimæ Virginis, incipiendo ab ipsius Nativitate; ijs, quæ concernunt purissimam illius Conceptionem, ob singulares causas, dilatis ad finem Libri quarti, ubi etiam agitur de ejus Assumptione.

Liber tertius est de admirabilioribus revelationibus, spectantibus ad mysteria Divinitatis, & Trinitatis Divinarum Personarum, ac ad æternam sanctorum felicitatem, quam ipsi DEUS dedit delibandam, conferendo illi alias insuper extimas gratias.

Liber quartus complectitur speciales revelationes, quas habuit de officijs & excellentijs Angelorum Custodum, ac Sanctorum, qui illam frequenter invisebant, præsertim verò de prærogativis Beatissimæ Virginis sine macula Conceptæ, & Assumptæ, unaque res insigniores, quæ illi cum ijs Sanctis evenerunt.

Quintus Liber erit de rebus memorabilibus, quibus juvit animas Purgatorij, & promovit salutem proximorum, cum illi DEUS manifestaret omnia miseras, & quæ ipsi essent agenda, dicenda, ac scribenda pro ijs adjuvandis; ubi refertur doctrina, pro consequenda perfectione, quam à DEO didicit, & scribere iussa fuit ad profectum eorum, qui sunt additiores tractandis rebus spiritualibus.

Denique Liber sextus erit, de heroica ipsius perfectione, quæ enituit in modo, quo toleravit suos terribiles cruciatus, & exercuit omnis generis virtutes, atque de raris gratijs, quas illi DEUS præstitit, additis præclaris promissis, concernentibus ipsius obitum.

